

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Orationibus lacvlatoriis Libri IV. Ascetici, Seu ad exercitationem spectantes

Balinghem, Antoine de

Antverpiae, 1618

Cap. X. De particularibus Christi perpeccionibus ad horarias aspirationes
accommodatis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51085](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51085)

CAPVT X.

*De particularibus Christi perpeſſionibus
ad horarias aſpirationes accommodatis.*

CVM Christi Domini Seruatoris latiffi-
mè pateant cruciatus, ſiquidem nihil
illi in ratione doloris deſuiſſe traditur à sa-
cris doctoribus, viſum eſt, nō ipſos quidem
vniuerſos, quoniam infiniti ſunt, partiri (vo-
luntate magis quàm certa ratione) in horas
ſingulas, factò ab iis initio qui interiora mag-
gis ſpectant. Itaque vt à meridie inchoemus.

D. Th.
3. p. 4.
46. a. 5.

Hora XII. cogitabit Aſceta, quantum paſ-
ſus animo ſit Chriſtus Dominus, tædio, ti-
more, triſtitia & dolore: dolebat autem ve-
hementiſſimè, primùm de peccatis totius
humani generis, quæ vniuerſa erat paſſione
ſua expiaturus, eorumq; pœnas exoluturus;
disciplina enim pacis noſtræ ſuper eū, eiuf-
que liuore ſumus ſanati: hinc factum vt ea
ſibi ipſe quali aſcriberet, iuxta illud Dauidis:
longè à ſalutē mea verba delictorum meo-
rum. Exceſſit autem hic Chriſti dolor, dolo-
rem omnem cuiuſcumque contriti, quan-
doquidem & ex lumine maiori, charitateq;
proficiſcebatur, & de mortalium vniuerſo-
rum dolebat peccatis, iuxta illud Iſaiæ. Verè

Pſal. 21,

cap. 52

V 4 dolo-

dolores nostros ipse portauit, & languores nostros ipse tulit.

Hora I. Cogita huic eidem dedisse dolori causam; incredulitatem casumque delicti sibi populi gentisque suæ, aliorumque; qui morte eius scandalum passi, ipsius deseruere signa, potissimumque discipulorum, quos tam arcto semper erat amore complexus.

Hora II. Ad hæc doluit etiam de iactura vitæ suæ & de morte, quam quidem fortissimus quisque, naturæ instinctu reformidat. Fuit autem Christi Domini tam digna vita, tantique pretij, maximè ob diuinitatis coniunctionem, vt de ea vel ad horam tantum amissa multò esset dolendum acerbius, quàm si periret orbis vn̄uersus. Quantum te igitur amauit, qui causâ tuâ rei tam præstantis passus est dispendium: quod idem tibi reuocat ipsemet in memoriam. Dedi (inquit)

Hier. 12. dilectam animam meam in manibus inimicorum eius.

Hora III. Cogita nullum Christi tui sensum dolorum expertem fuisse. Ac primùm quidem quàm ei fuerit acerbum matrem intueri, quam quidem tenerrimè diligebat, vt & discipulum virginem, flentes iuxta crucem. Pias item mulieres quasdam, eius vestigia ad supplicij locum consectantes.

Hora IV. Quibus potuit excipere auribus irrisiones, sannas, blasphemias, maledicta, impias

impias voces hostium suorum, quos quidem in omni vita sua tot beneficijs cumularat.

Hora V. Quàm fuerit ei grauis fœtor cadaverum, quorum Caluariæ mons plenus erat. Sed quàm multò tulerit grauiùs fœtorem peccatorum, qui quidem à fœtentibus Iudæorum animis efflabatur.

Hora VI. Perpendes amaritudinem tum vini myrrhati, tum fellis & aceti, quibus sub mortem potatus.

Hora VII. Quomodo à planta pedis vsque ad verticem capitis laniato & excarnificato, nullus omnino, sensui tactus reliquus fuerit locus dolore vacans.

Hora VIII. Cogitabis quàm fuerit vniuersalis omnium ordinum, omnisque generis hominum in Christum conspiratio, siquidem passus est à Iudæis atque ethnicis. A maribus & fœminis, quod patet ex ancillis, quarum occasione Petrus ab eo defecit.

Hora IX. A principibus & à vulgo iuxta illud. Quare fremuerunt gentes & populi ^{psal. 76.} meditati sunt inania? A familiaribus & notis, ab impio Iuda eum prodente, à Petro cæterisque eum deserentibus.

Hora X. Cogitabis nihil esse in quo non sit passus factâ collectione eorum omnium in quibus soliti sunt homines pati: ac primum quidem in amicis: qui cùm ei adhererent antea, ab eo sub mortem defecerunt.

Hora XI. Tum in fama per detractiones.

Hora XII. In honore per conuicia, eiluce palàm præsentique irrogata.

Hora I. In rebus, quia pauculis etiam ijsque vilibus est per summam impietatem vestibus spoliatus.

Hora II. In anima per tristitiam & timorem, quod quamquam est superius dictum, numquam neque dici neque cogitari potest satis.

Hora III. In corpore, quod vniuersum, vt alios taceam cruciatus, flagellis discissum dilaceratumque fuit.

Hora IV. Et deinceps cogita sigillatim Christi Domini vulnera, quamque ei fuerit acerba id generis mors, quippe cui partes illæ quæ neruis abundant maximè, atque ob hanc ipsam causam acutissimè sentiunt, confixæ sunt, manus: scilicet & pedes. Tum ipsum pendentis eius è cruce corporis, tribusque dumtaxat fulti clauis pondus, deorsum versus tendens, continuò dolorè acuebat. Accedebat denique doloris diuturnitas, id est lentæ mortis eiusque immanissimæ cruciatus longus, neque enim conficitur statim, cruce confixi. Tu mente ingredere in hæc vulnera, ea numquam relicturus, puta tibi dictum illud; sponsa mea in foraminibus petræ; in cauerna maceræ. & illud prophetæ; Ingredere in petram & abscondere

dere in fossa humo à facie timoris Domini, ^{Iſa. 2. 10.}
 & à gloria maiestatis eius. Erinaceus es spi-
 nisque peccatorum horridus & aculeatus,
 atqui petra refugium erinaceis. Principiò
 quidem occurrat dexteræ vulnus, in quod
 ingressus cogitatione postulabis vt & san-
 guine qui inde manat, sordes tuas, eluat, &
 vt in prosperis ne insolescas.

Hora V. Vulnus leuæ ingressus, vsurpabis
 illud Dauidis, Asperges me Domine hyssopo
 & mundabor, lauabis me & super niuem
 dealbabor: petesque vt in aduersis rebus ne
 animo concidas.

Hora VI. Pede dextro absconsus à facie
 iræ furoris Domini, postulabis vt affectus
 tuos omnes (quorum quidem pedes symbo-
 lum existunt) ita regat modereturque, vt ra-
 tioni, diuinæque legi perpetuò se præsent
 obsequentes.

Hora VII. Pedis sinistri apertura hiatuque;
 receptus enixè postulabis perseuerantiam in
 via mandatorum Dei, vt nihil te ab ea de-
 currenda, percurrendaque ad extremum vs-
 que vitæ spiritum, quouis modo impedire
 valeat.

Hora VIII. Ingredieris vastam illam ma-
 ceriæ cauernam Christi, inquam, perfossum
 latus, vnde tibi ad cor eius amore tui estuans
 patet aditus. Ibi ea loqueris, quæ spiritus
 suggeret: efflagitabisque vt te feruentissimo
 amoris

amoris sui igne ita incendat, vt aliud nihil præter ignem spirare videaris.

Ad singula etiam hæc vulnera quinque, pete vt te secum pariter vulneret & configat, nec velle te viuere sine vulnere, ipso tam dirè vulnerato: futurum alioqui, hoc maximum tibi vulnus, si sine vulnere viuere contingat. Et quemadmodum tribus ipse clavis cruci est confixus, non illis quidem ferreis tantum, sed multò magis clavis amoris, obedientiæ, atque zeli animarum, nihil enim sine his potuissent illi, sic & se tribus hisce configat vehementer ac profundè, vt & tu cum Apostolo gloriari possis ac prædicare. Christo confixus sum cruci: Viuo ego iam non ego, viuit verò in me Christus.

Hora IX. Cogita nullum vnquam ita doluisse vehementer atque Christum Dominum, seu corpus eius, seu animum spectemus: Ac corpus quidem perfectissimâ erat constitutione, vtpote sancti Spiritus operâ fabricatum, eòque factum vt in eo vigeret maximè sensus tactus, ex cuius perceptione consequitur dolor. Ipsius verò animus perfectissimè complectebatur causas tristiæ omnes & singulas: quas superius attigimus.

Id facit etiam ad magnitudinem dolorum Christi, quod eos sponte suâ susceperit ob hunc finem, vt scilicet mortales à peccati liberatos tyrannide, in veram liberta-

tena

tem assereret. Eò factum vt eam assumpserit doloris mensuram (si immenso dolori mensura est vlla) quæ consequentem inde fructum, qui quidem fuit infinitus, exæquare posset.

Hora X. Perpende quàm puri fuerint Christi dolores, omnisque omnino consolationis expertes. Siquidem in cæteris hominibus mitigatur dolor tum interior tum exterior, rationis vi & cogitatione, quod quidem perficitur quadam redundantia & deriuatione à superioribus animi viribus ad inferiores: quod sanè in Christo locum non habuit, quippe qui, vnicuique facultati id permiserit agere, quod cuiusque naturæ consentaneum est: vt præclare Damascenus.

l. 3. c. 15.
fid.
Orth.

Hora XI. Et vltima. Cogita immensam eius charitatem, quâ effectum, vt licet minimo suo dolore, (imò ne dolore quidem, at aliqua animi sui actione summa cum voluptate coniuncta) potuerit humanum genus vniuersum redimere; voluerit tamen tot tamque immensos ac diuturnos tum animâ tum corpore toto perferre dolores, vt verè vir dolorum & sciens infirmitatis à quodam propheta dictus sit.

Atqui hæc de Christi passione in horas distributa voluntate potius quàm certo iudicio: quare cuiuslibet licebit, si ita visum fuerit, quæ
vni

vni data sunt horæ, accommodare ad alteram. Cui hæc non sunt satis, addat etiam passionis circumstantias, consideretq; quis patiatur, quid & quantum, quâ patientiâ, animiq; fortitudine, quamobrem, pro quibus, & cætera generis eiusdem. Poterit etiam Christum sibi proponere cruci affixum, modo Sacerdotis fungentem officio, seque ipsum æterno patri acceptissimum holocaustum immolantem: modò doctoris, è regia illa cathedra non verbo at re virtutem omnem perdocentis; aliàs iudicis pœnitentem latronem remunerantis, impium verò æternæ morti addicentis.

Tandem ad varietatem cogitabit quàm perfectè capitalia vitia septē pro contrariis exhibitis virtutibus, in cruce expiarit, vt profunda sua humilitate peruicacem mortalium superbiam: Atque sic de cæteris. Iaculatorias autem, quæ tum ex iuperiore, tum ex hoc capite formari possunt, eò non formauimus, tum quòd cuiq; proprius quasi fœtus gratior accidet quàm alienus, tum quod cuius perfacilè fuerit eas ipsas formare.